

tigt gennem Folketinget. Forhaabentlig vil der heller ikke fra Landstingets Side blive rejst nogen Indvendning imod at imødekomme de blindes Ønske om dog at blive fri for det 2den Klasses Præg, som det er at faa Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger.

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds): Jeg skal bestræbe mig for ikke at komme til i for høj Grad at gentage, hvad der alt er sagt dels i Bemærkningerne til Lovforslaget, dels af den højtærede Indenrigsminister ved Lovforslagets Fremsættelse. Der er allerede i Bemærkningerne meget udførligt gjort Rede for det Arbejde, der af de blinde selv er udrettet, før denne Sag er naaet saa vidt, at den er kommet hertil i den Form, i hvilken den nu forsøges løst. Der er peget paa det Arbejde, de blinde ved deres Møder har udrettet for at vække Offentlighedens Opmærksomhed for deres uheldige Stilling, hvorledes de har gjort opmærksom paa, hvad der ikke er uvæsentligt i denne Forbindelse, at deres Stilling er ganske anderledes nu, end den var for en Del Aar tilbage. Det er den i dobbelt Henseende. Vi erindrere fra vor Barndom blinde, som sad omkring i Fattighusene, og vi husker, at vi i den Alder, hvor Sindet er mere modtageligt for Indtryk end senere, og hvor Individerne sikkert ogsaa har et noget andet Syn end senere paa deres mindre heldigt stillede Medskabninger, altid flokkedes om den blinde Grete eller den blinde Marie fra Fattighuset og syntes godt om at tale med disse blinde Mennesker, som i Mod sætning til de fleste af de andre fra Fattighuset var saa venlige. Men mærkeligt nok er dette Forhold nu i nogen Grad forandret. Jeg har ikke kunnet undgaa at lægge Mærke til, at Børn nu til Dags ser noget anderledes paa de blinde end den Gang. Jeg har fra min Omgangskreds Eksempler paa, at smaa Piger, der skulde lære at spille, meget bestemt har modsat sig at faa en blind Spillelærer, og i en Tale, som Formanden for de blinde herhjemme har holdt ved et Møde, gør han ogsaa opmærksom paa Ungdommens tiltagende Mangel paa Sympati for de blinde, hvad naturligt gør Stillingen vanskeligere for disse, hvad enten de er blindfødte eller senere er blevet blinde. Hertil kommer, at medens der for en Menneskealder siden var adskillige Arbejder, hvorved de blinde kunde ernære sig, om ikke fuldt ud, saa dog delvis, er Adgangen dertil nu omtrent forsvundet. Arbejder som

Kurvefletning og Børstenbinderi, der tidligere væsentlig var blindes Arbejde, har Industrien nu taget op og leverer Genstandene til Mellemandlerne for en billigere Pris end tidligere, og Købmændene forhandler jo helst de Varer, de kan tjene mest paa. Altsaa, Stillingen er blevet yderligere uheldig for de blinde, idet Storindustrien har ødelagt Adgangen til Erhverv for dem.

Det er maaske i denne Forbindelse ikke uden Betydning at minde om, hvad der peges paa af de blinde, at de har henvendt sig til Københavns Magistrat om gratis Sporvognskørsel, men at Magistraten har sagt Nej. Jeg kan ikke tænke mig nogen anden Grund til dette Afslag, end at Magistraten tænker som saa: Vore Sporvogne har ikke Tid til at vente paa de blindes Ind- og Udstigning. Ogsaa dette viser, at de blindes Stilling er meget vanskeligere og mere trykkende nu end for en Menneskealder siden, og at de til sidst har været nødte til at gaa den Vej at ansøge Samfundet om en Understøttelse, for at de ikke i for høj Grad skal lide under den ulykkelige Skæbne, som hverken de selv eller nogen anden er Skyld i. Der er nogle Smaalegater til Fordel for blinde, og der er en enkelt Institution, Blindes Selvvirksomhed, som forsøger at skaffe dem Arbejde under saadanne Vilkaar, at de kan leve deraf. Endvidere har man forsøgt ved den saakaldte „Lykkeskilling“ at skabe en Fond, ganske vist først for Fremtidens blinde. Men alt dette er jo kun Smaating, som, om de end i nogen Grad kan lindre de blindes Kaar, egentlig kun viser, at der endnu er nogen Sympati hos de voksne Medborgere med de blinde, men som ikke paa nogen Maade er i Stand til at erstatte de Forhold, som fandtes for en Menneskealder eller mere siden, da de blinde ved en Række af Haandværk var i Stand til at ernære sig selv.

Det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) udtalte sin Forbavselse over, at Blindeinstitutionen og de blinde paa et Tidspunkt, der ikke ligger saa langt tilbage, havde afvist den Ordning, som der da var Sandsynlighed for at faa gennemført, og hvorved der skulde ydes de blinde en virkelig Statsunderstøttelse, men jeg tror, den ærede foregaaende Taler gav en noget skæv Fremstilling af Forholdet, naar han tog de blinde med. Efter det Indtryk, jeg har af de da førte Forhandlinger, maa jeg sige, at det er mig umuligt at forstaa det anderledes, end at